

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. B., K., zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 29/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2012 doručená sťažnosť V. B., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 29/2011. Predmetom namietaného konania je úprava styku s maloletým.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že okresný súd začal 16. februára 2011 konanie bez návrhu vo veci úpravy styku sťažovateľa s mal. B. B., nar..., a vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal styk sťažovateľa s maloletým. (Sťažovateľ uznesenie o nariadení predbežného opatrenia k sťažnosti nepriložil.)

Sťažovateľ ďalej uviedol, že viac ako po deväťmesačnej nečinnosti okresného súdu podal 25. novembra 2011 sťažnosť na prietahy v konaní, ku ktorej sa okresný súd nevyjadril.

Okresný súd sťažovateľovi doručil 5. januára 2012 predvolanie na pojednávanie nariadené na 18. január 2012, pričom 17. januára 2012 mu okresný súd telefonicky oznámil, že pojednávanie sa zrušuje z dôvodu práceneschopnosti matky maloletého a účastníčky konania.

Keďže okresný súd počas nasledujúceho mesiaca nenariadil nový termín pojednávania, sťažovateľ opätovne podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Podľa sťažovateľa až do podania sťažnosti na ústavnom súde sa okresný súd nevyjadril k sťažnosti na prietahy v konaní a je vo veci stále nečinný.

Sťažovateľ je toho názoru, že konanie okresného súdu, ktoré je konaním vo veci maloletého, kde v zmysle § 176 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ak zákon neustanovuje inak, vo veciach starostlivosti súdu o maloletých súd rozhodne bez zbytočného odkladu najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa začatia konania, možno charakterizovať ako konanie s prietahmi.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:
„Základné právo V. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v

primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P/29/2011 porušené bolo.

Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 22 P/29/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

V. B. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

V. B. priznáva náhradu trov konania, ktorú je jej Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 P 29/2011 (vo veci starostlivosti o maloletého, a to o úprave styku maloletého so sťažovateľom), v ktorom došlo podľa jeho názoru k zbytočným priet'ahom, čím malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj z informácií okresného súdu zistil, že vo veci mal. B. B., nar..., zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny K., „matka návrhom doručeným... súdu dňa 14. 2. 2011 žiadala, aby súd predbežne zakázal styk otca s maloletým. Svoj návrh odôvodnila tým, že maloletý je počas styku s otcom ohrozený fyzicky aj psychicky.“. Okresný súd na tento návrh matky maloletého - Ing. Z. B. v konaní o úprave styku zareagoval tak, že uznesením č. k. 22 P/29/2011-30 zo 16. februára 2011 rozhodol, že začína konanie bez návrhu. Následne uznesením č. k. 22 P/29/2011-31 zo 16. februára 2011 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal otcovi styk s maloletým dieťaťom. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil takto:

„Maloletý bol rozhodnutím súdu zverený do výchovy matke. Podľa tvrdení matky otec sa údajne aj v prítomnosti maloletého opakovane správal nevhodne, pod nátlakom mal zaťahovať maloletého do konfliktov medzi rodičmi, presviedčal maloletého pravdivosti svojho názoru v konfliktoch s matkou a tlačil na maloletého, aby s ním súhlasil. Tieto situácie sa údajne opakovali, ale po upozornení matky vždy ustali. Preto im matka nepripisovala väčší význam a umožnila otcovi styk s maloletým aj nad rámec doby určenej v predbežnom opatrení. V priebehu Vianoc - dňa 26. 12. 2010 malo správanie otca vyústiť do otvoreného verbálneho útoku voči matke za prítomnosti maloletého, po ktorom matka požiadala otca, aby jej byt opustil. Na túto výzvu otec údajne reagoval odmietavo so stupňujúcim sa agresívnym správaním. Na opakované naliehanie matky však byt opustil. Dňa 2. 1. 2011 údajne došlo k ďalšiemu incidentu, kedy sa otec agresívne dožadoval vstupu do matkinho bytu. Matka ho poslala preč a odišla ku svojim rodičom do obce B. z obavy pred opakovanými útokmi otca. Otec tam matku údajne prenasledoval a toho istého dňa v popoludňajších hodinách fyzicky napadol matkinho otca Ing. M. B. tak, že ho udrel pästou

do tváre. K stretu malo dôjsť v prítomnosti maloletého, ktorý bol následne odvedený do domu, avšak podľa matky sa snažil ostať v jej prítomnosti so snahou chrániť ju. Podľa matky tento incident zhoršil astmu maloletého. Maloletý mal rovnako údajne po istú dobu trpieť neistotou na verejných priestranstvách a pocitom úzkosti pri odchode z domu. Tieto pocity majú byť v súčasnosti už na ústupe. Matka ďalej uvádza, že maloletý aj naďalej pociťuje negatívne emócie voči otcovi, bojí sa stretnutia s ním a odmieta ho. Od uvedeného incidentu sa otec o styk s maloletým nepokúšal. Centrum pedagogicko - psychologického poradenstva a prevencie odporučilo zakázať styk otca s maloletým. ...

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva účel predbežného opatrenia, ktorým je predbežná, rýchla i keď len dočasná úprava právnych (nie len faktických) pomerov účastníkov. Nariadenie predbežného opatrenia predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva (nároku) a aby neboli vážnejšie pochybnosti o jeho potrebe. Predbežné opatrenie je inštitútom procesného práva, ktoré môže súd použiť, ak je potrebné, aby boli dočasne upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, žeby výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Predbežné opatrenie je predbežným aj v tom zmysle, že sa ním neprejudikujú práva účastníkov a tretích osôb. Nie je konečným rozhodnutím, lebo jeho účelom je len dočasná úprava pomerov účastníkov. Nevyhnutným predpokladom pre vyhovie návrhu na vydanie predbežného opatrenia je naliehavosť potreby predbežnej úpravy pomerov. Táto naliehavosť je príčinou, že súd môže o výkone predbežného opatrenia rozhodnúť len na základe osvedčenia tvrdených skutočností bez toho, žeby musel byť tvrdený nárok nepochybne preukázaný. Posúdenie, či a kedy je takáto potreba daná, je ponechaná na úvahu súdu, pričom je potrebné starostlivo skúmať všetky dôsledky, ktoré by mohli nastať pre účastníka nariadením predbežného opatrenia. Vo všetkých konaniach starostlivosti súdu o maloleté deti je prioritný záujem dieťaťa.

Návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia na zákaz styku otca s maloletým súd vyhovel. V danom prípade súd dospel k záveru, že styk otca s maloletým môže mať negatívny dopad na harmonický vývoj osobnosti dieťaťa. Súd k tomuto záveru dospel na základe faktov predložených matkou. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Proti rozhodnutiu o zákaze styku s dieťaťom sťažovateľ podal 10. marca 2011 odvolanie. Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní rozhodnutím sp. zn. 8 CoP 112/2011 z 2. mája 2011, pričom zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že sťažovateľovi nariadil zdržať sa styku s maloletým a svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Odvolací súd bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 2 písm. a) O. s. p. a dospel k záveru, že v prejednávanej veci bola splnená zákonná podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia, ktorou je naliehavosť predbežnej úpravy daná záujmom mal. dieťaťa na dočasnom prerušení styku s otcom a naliehavosť potreby nariadenia predbežného opatrenia v súlade s návrhom matky priamo vyplýva zo správy Centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie zo 17. 1. 2011 (č. l. 25 spisu), z lekárskej správy MUDr. M. D. PhD. všeobecného lekára pre deti a dorast z 3. 1. 2011 a uznesenia Okresnej prokuratúry K. z 18. 3. 2011 č. k. 2Pv 14/11-11. Správa centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie zo 17. 1. 2011 konštatuje, že mal. B. má veľmi pozitívny vzťah ku svojej matke, vzťah k otcovi mal v minulosti dobrý, ale v súčasnosti pociťuje voči nemu negatívne emócie a strach a označuje ho momentálne za zdroj konfliktov v rodine. Túži po harmonickom, bezkonfliktnom a bezpečnom prostredí. Maloletému bola poskytnutá psychologická intervencia a momentálne je vo fáze vyrovnávania sa s daným traumatizujúcim zážitkom, ale sa predpokladá, že ďalšie konflikty medzi rodičmi a záporné výroky zo strany otca na najbližšie okolie maloletého, ktoré mu poskytuje pocit bezpečia a ochrany, zastavia tento proces. Ďalšie traumatizujúce zážitky môžu negatívne ovplyvniť optimálny psychický vývin dieťaťa. V závere správa odporúča zvážiť styk otca s dieťaťom. Lekárska správa MUDr. M. D. PhD. z 3. 1. 2011 potvrdzuje ambulantné ošetrovanie maloletého pre akútne dyspnoe s tým, že po príslušnej symptomatickej terapii a sedatívach sa klinický stav dieťaťa upravil, čím sa však nedá vylúčiť psychogénny pôvod ochorenia. Uznesením Okresnej prokuratúry K. z 18. 3. 2011 č. k. 2Pv 14/11-11 bolo podmienene zastavené trestné stíhanie vedené proti otcovi za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona a bola mu určená skúšobná doba v trvaní 16 mesiacov. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že otec maloletého (obvinený) pred mediačným úradníkom Okresného súdu Košice - okolie 11. 3. 2011 vyhlásil, že spáchal skutok, za ktorý je trestne stíhaný ale vzhľadom na jeho doterajší

spôsob života a okolnosti prípadu, okresný prokurátor dospel k záveru, že doposiaľ vedené trestné stíhanie už dostatočne výchovne zapôsobilo na obvineného (otca) a možno dôvodne predpokladať, že podmienené zastavenie trestného stíhania bude na obvineného vplývať tak, aby sa v budúcnosti nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Odvolací súd dodáva, že pre nariadenie predbežného opatrenia stačí existencia dôvodnej obavy, že by mohlo dôjsť k neprimeranému zásahu alebo k ohrozeniu záujmov mal. dieťaťa. Vychádzajúc zo zistenia, že maloletý z dôvodu priamo prežitých stresových situácií, najmä konfrontáciou rodičov počas ich spoločných stretnutí, ktoré si uložil v zážitkovom spektre negatívne a voči otcovi pociťuje negatívne emócie a strach, odvolací súd dospel k záveru, že ingerencia súdu formou nariadenia predbežného opatrenia je nevyhnutná na ustálenie situácie dočasným eliminovaním styku mal. B. s otcom. Odvolací súd konštatuje, že z podaní oboch rodičov je zrejmé, že vzťahy medzi nimi sú značne problematické, ich podania obsahujú úplne protichodné tvrdenia, odlišné hodnotenia tých istých situácií a dôsledné skúmanie týchto vzťahov presahuje rámec konania o nariadenie predbežného opatrenia. Odvolací súd poznamenáva, že spoľahlivé poznanie skutočnosti, či styk rodiča s dieťaťom ohrozuje fyzické alebo psychické zdravie dieťaťa, alebo ide o predstieraný stav vyvolávaný zámerným pôsobením rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti, vyžaduje spravidla spoluprácu súdu s odborníkmi iných vedných odborov, preto súd pred rozhodnutím zabezpečí lekárske správy o zdravotnom stave dieťaťa alebo nariadi znalecké dokazovanie z odboru pedopsychológie (pedopsychiatrie). Práve preto, že ide iba o predbežnú úpravu pomerov účastníkov konania, nebolo úlohou odvolacieho súdu dôsledne sa zaoberať odvolacími námietkami otca a skutočnosťami tvrdenými matkou v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a vo vyjadrení k odvolaniu, pretože tieto sa prakticky týkajú veci samej a majú význam pre konečné rozhodnutie, ktorými sa bude zaoberať konajúci súd v rámci zisťovania skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Na záver odvolací súd poznamenáva, že nariadením predbežného opatrenia ide o ingerenciu súdu len dočasnú a predbežné opatrenie nemá prejedikovať rozhodnutie vo veci samej, ktoré môže byť po úplnom zistení skutkového stavu a jeho vyhodnotení odlišné od dočasnej úpravy pomerov. Odvolací súd poznamenáva, že dieťa má právo na zachovanie vzťahu k obidvom rodičom a je predovšetkým na nich, aby svojim správaním, najmä vzájomnou úctou a toleranciou vytvárali podmienky pre obnovenie dočasne prerušeného kontaktu otca s

maloletým, pretože absencia výchovného pôsobenia jedného z rodičov môže mať negatívny dopad na harmonický vývoj osobnosti dieťaťa. Úlohou matky, ktorá mal. dieťa vychováva, je okrem iného, aby so zreteľom na záujem dieťaťa na prospešnom styku s otcom, vytvárala priaznivé podmienky na styk a to hlavne vedením dieťaťa k tomu, aby malo správny vzťah k otcovi, od ktorého sa očakáva citlivý a trpezlivý prístup, pretože akékoľvek násilné nútenie do styku resp. traumatizujúce zážitky môžu negatívne ovplyvniť optimálny psychický vývin dieťaťa, ako to konštatuje aj psychologička centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie PhDr. V. P. (č. l. 25 spisu).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a nariadil predbežné opatrenie podľa § 76 ods. 1 písm. f) O. s. p., obsahom ktorého je zásah do rodičovských práv smerom k výkonu styku tak, že otcovi nariadil zdržať sa styku s mal. B., pretože práve pojem „zdržať sa styku“ deklaruje provizórnosť nariadeného predbežného opatrenia.»

Sťažovateľ sa na prietahy v napadnutom konaní sťažoval sťažnosťou podanou predsedovi okresného súdu z 24. novembra 2011. Okresný súd nariadil 5. januára 2012 pojednávanie vo veci na 18. január 2012, ktoré sa neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti matky (okresný súd túto skutočnosť oznámil sťažovateľovi 17. januára 2012). Sťažovateľ podal 21. februára 2012 identickú sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu.

V súlade s uznesením okresného súdu zo 16. februára 2012 bol spis okresného súdu sp. zn. 22 P 29/2011 postúpený súdnej znalkyni, u ktorej sa nachádza od 10. apríla 2012. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na 9. máj 2012, pričom toto bolo vzhľadom na práceneschopnosť zákonnej sudkyne zrušené.

Z opísaného priebehu konania vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní priebežne koná. Z úkonov okresného súdu ústavný súd nezistil dlhodobejšie obdobia nečinnosti (okrem obdobia od mája 2011 do 5. januára 2012), ktoré by mohli mať za následok porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to ani vtedy, ak sa tieto obdobia samy osebe chápu iba v kontexte lehôt vyplývajúcich z OSP vo vzťahu k tomuto druhu konania (konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých, § 176 a n. OSP).

Ústavný súd konštatuje, že v konaní sa nevyskytli obdobia nečinnosti okresného súdu tak, ako ich opisuje sťažovateľ. Využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa pritom v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo aj ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a aj ho využil ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, aj keď predseda okresného súdu na sťažnosť sťažovateľa v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu zatiaľ nereagoval.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). V prípade keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, spravidla návrh odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd konštatuje, že zistené skutočnosti neindikujú podľa jeho názoru takú príčinnú súvislosť medzi postupom okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne napr. III. ÚS 65/2011, I. ÚS 136/2011), resp. jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nič nebráni tomu, aby v prípade, ak okresný súd v ďalšom priebehu konania nebude postupovať efektívne a plynulo, sťažovateľ zvážil možnosť opätovného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2012